

azt a kövelkeztetést lehetett levonni, hogy a kecskék nem esznek: ergó, éheztetik őket.

Abban az időben a tudomány még nem döntötte el azt, a számunkra együgyűnek látszó kérdést, ehetnek-e a kecskék szénát? Talán ez lett volna az ok, hogy ily viharos vita kerekedett az isteni csöndet magasztaló festmény nyomán? Avagy higgyünk egy korabeli feljegyzésnek, mely szerint az a hír terjedt el, hogy az egyik kecske nagyonis hasonlított a püspök úrra? Ennek is meg van a tudományos magyarázata. Ha egyszer a nevezett kecskéknak egyszerre van pörge szarvuk és finom szálas szőrzetük — akkor az nem igazi kecske. Mert a pörgeszarvút *Capra falconerine*nek, a kasmír szőrűt pedig *Capra hircus laniger*nek nevezi a tudomány. Kecskének még így is kecske, de nem fajtiszta. És épületes-e vajon ilyen kecskéknak a propagálása?

Egyáltalán, ez az egész kecske ügy, meg az isteni béke, nem pusztán ürügy volt ahhoz, hogy a közélet embereit kifigurázza a csalafinta festőművész, aki halála előtt nem átalotta azt a hírt terjeszteni, hogy személyesen szólott Luciferrel, aki nem is olyan csúnya, mint azt a falakra festeni szokás . . .

Hogy mi az igazság? *Ignoramus et ignorabimus* — festő meghalt, s mi nem tudjuk s már nem is tudhatjuk.

Polgár István

Mégse

Nem mindenki tér vissza, aki útrakel:
eltévedhet vagy új társ mellé szegődhet,
és aki vár rá, egy nap arra döbben,
halottja van —
töpreng, mit irat a koszorúra.

Senkitem úgy tér vissza, ahogy elment,
bár nem mutat külsőre változást,
sűrű nappalok és még sűrűbb éjszakák
ivódtak bele, s már másképp lát, beszél, tesz —
mégse lehet sorompója senki senkinek.

Felretten hajnalban, ki újra egyedül van,
kilép az ágyból, az úszó eget nézi,
éhomra rágyújt, de nem szívja végig,
meztelen felsőtesttel a csap fölé hajol.